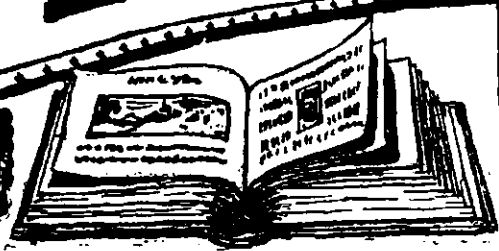

СНОПЧЕ

Година I.

Брой 6.

Май 1940 година

ОТГОВОРЕНЪ УРЕДНИКЪ
ИОРДАНЪ НЕДКОВЪ

Директоръ на у-ще „Царь Симеонъ“ — ВАРНА

Вестникъ на ученицитѣ отъ Варненска и Провадийска околии

Урежда комитетъ отъ учители

ЦЕНА 1 ЛЕВЪ

Излизатъ 8 броя годишно

СВЕТИ ГЕОРГИ

Раздвои се тъменъ облакъ,
та излетѣ врано конче,
врано конче съ синьо седло.
На седлото свети Георги,
на глава му зеленъ вѣнецъ
отъ пшеница шестокласа,
въ пояса му синя дѣга,
преплетена съ чисто злато.
Та обходи редъ по редомъ
вси ливади пѣстрокилни,
ситѣ ниви златогриви...
Гдето мине, поклонъ чинатъ,
и цвѣтенца и тревизи,
посрѣщатъ го съ пѣстро цвѣте
Старци, моми и дечица!

Весѣ ПАСПАЛЕЕВА.

Май

Когато ти се смѣшъ
и радвашъ се безкрай —
и птичкитѣ ти пѣятъ
— това е месецъ май!

Когато изъ тревата
и слънцето играй —
и люшката се житата
— това е месецъ май!

Когато равнинитѣ
сж чудни като рай —
и облаци прелитатъ
— това е месецъ май!

Когато ти се трудишъ
за родния си край —
и съ птичкитѣ се будишъ
— това е месецъ май!

Иванъ Василевъ.

ПРОЛѢТНА ПѢСЕНЬ

Всѣка капка кръвъ въ сърдцето
съ пролѣтенъ възторгъ заби.
Всичко пѣе, пѣятъ, ето,
водосточнитѣ трѣби.

По полетата приветни
и далечъ задъ оня рѣтъ,
минзухари жълтоцвѣтни,
като свѣщици горятъ.

Слънцето лжи пилѣе
надъ лазурния просторъ.
Изъ гората чудно пѣе
веселиятъ птичи хоръ.

Подъ зеленитѣ одежди,
метнати отъ пролѣтѣта,
нови сили и надежди
никнатъ вредомъ изъ свѣта.

Любомиръ ДОЙЧЕВЪ.

На долна земя

Разказъ отъ повестта
„Бѣлиятъ орелъ“.

Деница на дѣда
както калайдисана
нича. Въ недѣлни и праз-
нични дни дружината на Па-
лачора е винаги събрана.

Момчетата тупватъ предъ
вратата на воденичката, като
узрѣли круши.

— Дѣдо Теньо!

— Тукъ съмъ, тукъ...

Опасалениятъ воденичаръ
ги посрѣща усмихнатъ. Подава
коравата си напукана ржка на
зачервенитѣ отъ тичане деца.

Прѣстената луличка дими въ
единия край на устнитѣ му
подъ гжстата стрѣха на бѣлитѣ
мустаци. А синитѣ му очи га-
лятъ като майчина ржка.

— Пакъ не ме забравихте,

бай!

— Какъ ще те забравимъ,
быва ли, — викне въ единъ гласъ
дружината.

Докато децата огледатъ го-
лѣмото колело, кавака и ви-
рчето предъ воденичката, гласътъ
на Палачора прозвучи:

— Хайде, какво чакате? Всич-
ки на работа!

И дружината се разшетва.

Следъ малко полянката до
воденичката свѣтне, като ягода
въ дѣждъ. Чиста. Игла да
протушнѣе въ нея, ще я на-
ришѣ.

Прозорчето е чисто. Гледа
къмъ задъ крушитѣ... Вика.

— И радостъ да кацне на
нея.

Одаята е измазана. Една ци-
ганка преди нѣколко дни ва-
роса опушенитѣ ѝ стени.

На полицката: вестници, кни-
ги... Весела дружина, Росица,
Робинзонъ, Славейче, Малкиятъ
добруджанецъ. Всичкитѣ на
Палачора.

А навѣнъ пролѣтѣта е под-
лудила жабитѣ. Лудуватъ и
крѣкатъ до прѣсване. Щърке-
литѣ по цѣль денъ скитатъ
изъ ливадитѣ. Замислени. Като
пждари съ пушка подъ миш-
ница. Сякашъ дирятъ загубено
имане. Дирятъ го подъ дърво
и камъкъ. И като не могатъ
нищо да намѣрятъ, страшно се
ядосватъ. Чукатъ жабитѣ по
главитѣ и ги глѣтатъ. Какво
сж виновни жабитѣ?

Когато дружината на Пала-
чора се умори, дѣдо Теньо ги
викне:

— Хайде, стига дѣдовитѣ...

До недѣля пакъ.

Децата се струпатъ около
него. Знаятъ. Пакъ ще има
приказки. Златни ли сж устата
на стареца? Защо, когато той
имъ разказва приказки, децата
така се унесатъ, та забравятъ
всичко?

— Вѣрно ли е всичко, което
ни разказвашъ, дѣдо?

Дѣдо Теньо погледне съ мѣни-
чка усмивка въ очитѣ.

— Старъ човѣкъ лъже ли?

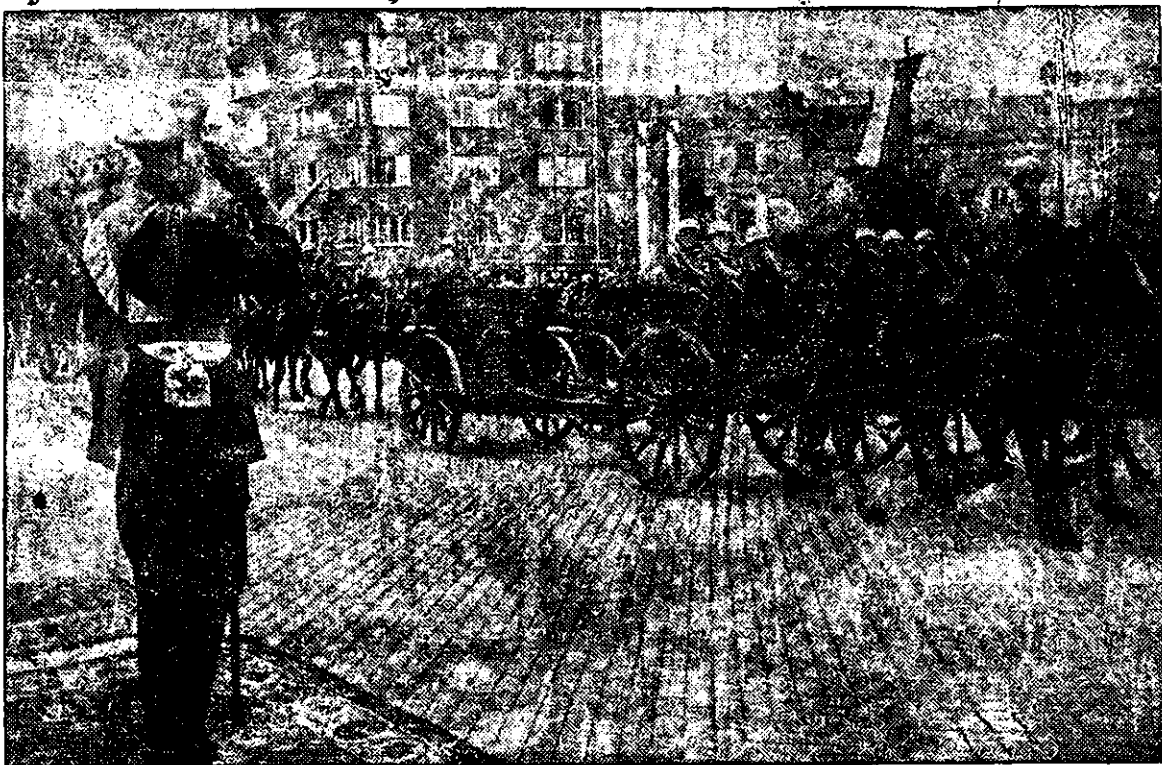
— Ти не лъжешъ, но при-
казката не лъже ли?

— Вѣрно ли е за двата ко-
ча? Черниятъ и бѣлиятъ. Ко-
гато се разиграли. Когато ху-
кали хората къмъ тѣхъ... да
се литнатъ на бѣлия. А не
могли. Паднали върху черния.

— Ха, дѣдо, ти на черния

кочъ ли падна?

— На черния.

Н. В. Царѣтъ поздравява войскитѣ по случай празника на храбростта.

— Е, ами сега на долна зе-
мя ли си... ние, тука... на дол-
на земя ли живѣемъ.

— Тамъ, момчето ми, тамъ.

Затуй ли е тази мжка по-
насъ? Татко казва, че животътъ
е много тежъкъ.

Дѣдо Теньо мълчи. Синкавъ
димъ дими отъ луличката му.
Мисли. Презъ дима децата виж-
датъ страшния образъ на трое-
главата лама отъ приказката,
която заключила радостъта въ

една пещера.

— Тя ли прави тежъкъ жи-
вота на хората?

— Тя. Ламята. Троеглавата.

Но ще дойде бѣлиятъ орелъ.

Голѣмиятъ. Като аеропланъ той
ще изнесе хората на горна зе-
мя. Тамъ е хубаво. Много ху-
баво.

Старецътъ отново мълчи,
а децата притихнатъ. Жабитѣ
и тѣ мирясватъ. Не крѣкатъ
толкова.

— Идвалъ бѣлиятъ орелъ.
Грѣбелъ на слънцето.

Направилъ си гнѣздо на кава-
ка до воденичката. Излюпилъ
орленца. Ала дошли лоши де-
ца и ги наспускали въ водата.

Издавили ги. Разсърдилъ се

бѣлиятъ орелъ. Заплѣскалъ.

Затрещѣлъ. Изплашили се хо-
рата. После люшналъ голѣми-
тѣ си криле. Оглетѣлъ далече.

— Ще дойде ли пакъ?

— Ще дойде!

ИОРДАНЪ ГЕРГЬОВСКА НОЩЪ

Надъ сгушеното въ равни-
на село, потънало въ млада
луна, се спусна омайна
гергьовска нощъ. Селото за-
дъ, за да се събуди рано
утринта, окичено съ цвѣналъ

Тази нощъ и ние: азъ, Ван-
ката, Илийката, Пешо и още
нѣколко момчета отъ махалата
решихме да идемъ въ лива-
дитѣ, за да си полудуваме на
волю цѣла нощъ. Излѣзохме
извънъ селото и поехме изъ
пжтечката край рѣката. Нощта
бѣше тиха, топла и приятна.
Огъ небето ни гледаха безброй
звѣзди. Ние вървѣхме, бори-
кахме се върху избуялата тре-
ва, или спирахме подъ нѣкой
цвѣналъ глогъ и си шепнѣхме
тайнствени думи за незнайни
богатства. Чували бѣхме да
казватъ, че въ земята имало
заровени много пари, все отъ
злато и сребро. Тѣзи пари иг-

раели срещу Гергьовденъ. Надъ
тѣхъ се появявали сини и чер-
вени пламъчета, които скоро
се изгубвали. И ако човѣкъ
забележелъ мѣстото имъ, мо-
желъ да ги изкопае. Илийката
разказваше, че дѣдо Димо,
овчарътъ, знаелъ много такива
пари, и ние решихме да идемъ
при него чакъ на кошарата.

За тази кошара се говорѣше
изъ цѣлото село. Тя била на-
правена край гората още отъ
турско време. Тогава дѣдо Ди-
мо осиротѣлъ, напустналъ се-
лото и останалъ да живѣе са-
мо съ овцетѣ и нѣколко рун-
тави кучета. Сега той е пре-
хвърлилъ осемдесетъ години,

а казва, че билъ още младъ...
Наближихме. Дѣдо Димо бѣ-
ше наклалъ буенъ огънь и се-
дѣше край него. Отъ лицето
на стареца се спускаше дълга
бѣла брада, и отдалечъ той
приличаше на светецъ, каквито
имаше изрисувани по стѣнитѣ
на старата ни църква. Кучетата
ни усѣтиха и залаяха. Дѣдо
Димо ги укроти и извика:

— Ей, кой е тамъ?

— Ние сме.

— Кои сте вие?

— Ние, дѣдо, Илийката.

Пешо...

— Ха-а-а, Илийка, ти ли

идешъ? Елате, елате, дѣдовитѣ

момченца!

Приближихме. Кучетата спрѣ-
ха да рѣмжатъ и завъртѣха
опашки.

— Питакте ли бащитѣ си?

— Питакме.

— Е, какво тѣй насамъ?

— Ние за глогъ и да се по-

разходимъ, — рече Пешо.

— И да те видимъ, — до-
бави Илийката.

— Добре, добре сте нами-

слили, деца! Ха съдайте сега

край огъня. А глогъ и лилякъ

има много тази година. Ще си

наберете.

Седнахме. Дѣдо Димо се из-
губи нейде край кошарата, а
ние се смѣлахме. Каква чудна

нощъ.
Ехъ, че радостъ ще бжде то-
гава. И трудъ.

— Дѣдо Теньо, да посѣемъ

босилекъ и ружини!

— И гергини!

— Когато носимъ стоката,

да имаме и китки. Бива ли?

— Бива.

Майскиятъ день обѣрса

потъта отъ челото си и легна

задъ „Хайдушката черква“.

Иванъ ВАСИЛЕВЪ.

ВОЙКАТА е стражъ на ро-

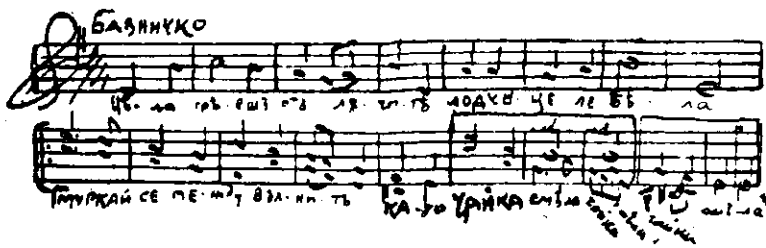
дината.

КАЗАРНАТА е училище.

Следва на 2 стр.

ДОБРУДЖАНЧЕ

Музика: Б. Ибришимов

Всѣки ударъ на веслата
сѣсъ тѣга ми спомня,
че отвѣдъ сѣ нашѣ брата
скръбни и бездомни.

Лодчице ле вѣтроходна,
колко ми е мѣжа,
какъ бихъ искалъ да
замръкна
въ Добруджа свободна!

Ето на Балчикъ лозята
срѣдъ мъгла се рѣятъ,
като ивици отъ злато
кѣшитъ свѣтлѣятъ...

Да обходя и да зърна
ниви тежкокласи
и свободенъ да се върна
сѣ пѣсенъ у дома си...

Веса ПАСПАЛЕЕВА.

Христо СТОЙКОВЪ
ГОСТЪ

Една нощъ татко се върна
вжъщи твърде радостенъ. Пят-
ната порта хлопна шумно, и
ние чухме, какъ се понесоха
по широкия дворъ неговитѣ
тежки стѣпки.

Въ стаята, дето се бѣхме
сѣбрали, всички си отдѣхнаха
облекчително. Нѣмаше повече
кого да чакаме.

Лампата горѣше сѣ жълтото
си и болнаво око, и цѣлата
стая бѣше потънала въ тишина
и сѣнливостъ, сякашъ въ нея
нѣмаше жива човѣшка душа.

Въ сѣнката на праздното ог-
нище продължаваше да цвѣрчи
шурецътъ... О, нѣкога около
това изоставено огнище, преди
татко да купи плоската чети-
рикрака печка, се припичаше
на буйния огънь цѣлото бѣб-
риво домашие. Ние, малкиѣ,
като прелиствахме жадно из-
вититѣ листа на книгитѣ, при-
пичахме на бръмнали пчели
презъ първи пролѣтенъ полетъ.

Татко отвори вратата на стая-
та, но нѣкакъ се поколеба да
влѣзе направо. Приветливото
му лице се усмихваше, а очитѣ
му горѣха отъ непознатъ влѣ-
нение. Край него се проврѣ, ус-
тремена къмъ насъ, интересна
и приятна кучешка глава, която
сѣ любопитство изгледа всички
ни. И ние вперихме очи къмъ
кучето.

Татко, разбралъ очуденитѣ ни
погледи, рече:

— Тази нощъ си имаме чу-
денъ гостъ!

— Гости! Какъвъ гостъ? —
попита нетърпеливо и сѣ по-
вишенъ гласъ мама.

— Ето, това куче тукъ...
Мигаръ не сѣ доволенъ?

— Ху ху ху! Интересенъ
гостъ!..

Татко влѣзе вътре. Следъ
него се вмѣкна въ стаята плахо
и оглеждайки се подозрително
мършавото куче. Татко седна
на любимото си мѣсто, а край
него приклекна и кучето сѣ
увѣхнало и орѣдѣла козина,
прилична на орѣфанъ и изно-
сенъ кожухъ.

— А какъ се нарича кучето,
татко? — попитахъ прибрзано
азъ.

— Името му е Аполонъ, — про-
цеди татко презъ пръсти, сѣ
които глѣдѣше гѣститѣ си му-
стеци.

Аполонъ! Бедниятъ Аполонъ!
Колко ли денонущия е прека-
ралъ безъ хлѣбъ и покривъ!..

— Аполонъ, — отсѣче важно
татко, — е умно и предвидливо
куче. Страданиято го е напра-
вило мъдро и разумно като чо-
вѣшко същество.

Татко увлѣкателно ни раз-
каза историята на тѣхното за-
познанство. Срѣщали се всѣка
сутринъ на широката и тиха
улица. Вечеръ, когато татко из-
морявалъ отъ тежъкъ трудъ, се
връщалъ вжъщи, кучето чакало
сѣ неспокойствие връщането
на своя приятелъ. И когато
Аполонъ още отдавалъ зър-
валъ татко, замахвалъ опашка
отъ радост и дебнишкомъ го
приближавалъ сѣ смиренно на-
ведена глава. Сетне опявалъ
напредъ лапитѣ си, върху кои-
то слагалъ своята страдалческа

муцуна. Такъвъ билъ поздра-
вътъ на Аполонъ.

Така протекли много дни, и
дружбата между тѣхъ закреп-
вала и ставала дълбока и сѣр-
дечна. Напоследъкъ, обаче,
Аполонъ изпадналъ въ необяс-
нимо отчаяние. Татко станалъ
по нѣженъ къмъ него, сѣ което
искалъ да окуражи нещастното
куче. Какви надежди били раз-
бити въ неговото сѣрдце как-
ви тъмни мисли го безпокоели,
той не могълъ да разбере. Апо-
лонъ сѣвсемъ се изгубилъ за
нѣколко дни. Татко затжилъ
по него. Мислилъ да не би да
е станалъ жертва на своята
мизерия. Обаче, тази нощъ Апо-
лонъ изскочилъ сѣвсемъ нео-
чаквано предъ татко, заскитѣ-
лъ, засукалъ се и покорно
трѣгналъ сѣ него. Татко го по-
тупалъ леко по главата и го
поканилъ на гости. Аполонъ
ни остана гостъ не само за
тази нощъ. Той стана членъ
на нашето малко и сговорно
общество. Нашето приятелство
и чувствата ни къмъ него се
затвърдиха. Отрасналъ въ ли-
шения, той понасяше нашитѣ
човѣшки лишения и несгоди
по-леко. На него му бѣше все-
пакъ добре сѣ насъ. Бѣдниятъ
Аполонъ! Какъ скоро се про-
мѣни неговата окаяна външ-
ностъ! Старата му орѣфана дре-
ха, служила за прицѣлъ въ
толкова люти кучешки борби
за парче хлѣбъ или за захвър-
лена въ смѣтѣта кость, сега
напълно се поднови. Косъмътъ
му стана лѣскавъ, кожата опъ-
ната, и ребрата вече не личаха
подъ нея. Често сѣ насъ, де-
цата, кучето играеше на гоне-
ница или се хвърляше върху
ни сѣ радостъ, като рѣмжеше
и сѣ приторена сериозностъ
ни напаваше ржцетъ. Но по-
вече Аполонъ обичаше да меч-
тае подъ топлата ласка на
слънцето, изтегнать въ цѣлата
сѣ дължина всрѣдъ двора и
затворилъ очи. Кой знае, може
би сѣ спомня своя нерадостенъ
животъ или нѣкогашнитѣ грижи
които е получилъ отъ майка си.

Ала Аполонъ никога не за-
брави единъ свой красавъ
дългъ къмъ гостоприемния сто-
панинъ. Всѣка сутринъ, когато
татко, още въ здрача, трѣгва-
ше за работа, Аполонъ изтичъ
ваше срещу него, мѣташе ра-
достно опашка и го изпраща-
ше на работа. А вечеръ, по вре-
мето когато той се връщаше у
дома, Аполонъ винаги го чака-
ше на жгѣла, на който бѣ го
причкалъ онази вечеръ. Тукъ
той сѣ скимтене се хвърляше
върху него и горещо му цѣлу-
ваше грапавитѣ ржце, огрубѣ-
ли отъ единъ благословенъ
трудъ. И сетне кучето бавно
трѣгваше сѣ татко за дома,
като желанъ и очакванъ гостъ.

НАШИ СЪТРУДНИЦИ

Иванъ Василевъ.

роденъ въ с. Снѣжина, Про-
вадийско, презъ 1909 година.
Отъ 1928 година насамъ учи-
телствува въ с. Комарево, Про-
вадийско.

Издаль е за възрастни сти-
хосбирникъ: Празникъ и
Равнината пѣе.

Написалъ 4 книги за деца:
Жетварче, Бѣлиятъ орелъ,
Юнакъ надъ юнаци и Па-
латоръ отъ Криводолъ.

Сътрудничи въ детски вест-
ници и списания, между които,
за наша радостъ, и въ „Снопче“.

ГЕРГЬОВДЕНЪ

По дърветата навредъ
колко много, много цвѣтъ,
и каква зеленина
по цѣлата ширина!

Подъ нашата дюлчница
мама вързва люлчица,
знамъ, че прави я за менъ,
нали днесъ е Гьорговденъ!

Да се кача азъ на нея,
да се люшна и запѣя,
тѣй, за здраве и успѣхъ,
да не патя зло и грѣхъ.

Тати отъ църква се връща,
въ ржце агънце пригрѣща,
на ржцето сѣ свѣщица,
мама сѣ трички и солчица

ги посрѣща вънъ на прага,
и предъ агнето ги слага,
годината да е сита,
плодородна и честита...

Ив. Казъловъ.

МОЯТА РОДИНА

О, азъ зная, че тукъ на земята
сѣществуватъ страни непознати,
где горитѣ, рѣкитѣ, полята
сѣ красиви и много богати.

Но какво, че тѣзъ земи сѣ плодни?
Душа ми за тѣхни даръ е чужда.
Златний класъ на долините родни,
салъ той въ мене любовта събужда!

Некъ рѣкитѣ имъ да сѣ красиви,
нека иматъ чудни водоскоци...
Катъ Искъра, знамъ, не сѣ игриви,
нито пѣятъ катъ нашитѣ потоци!

Моята родина ми е мила,
истинскиятъ рай за менъ е този,
где прохлада носятъ Пиринъ, Рила,
а Балканътъ — миризма отъ рози...

Азъ те любя, земю, беззаветно,
и готовъ съмъ сѣвга да се боря
за твоето богатство несмѣтно,
за златното жито на Загоре.

Райна Н. Колева
у-ка гара Борисов

Молитва

Дайте да запала
малкото кандило,
кацнало то сякашъ,
като птиче мило,
въ наша кѣща бѣла,
радостъ не видѣла.

Татко да не ходи
вече въ кръчмата,
да настѣпи вредомъ
обичъ на земята.

Че безъ мама, татко,
мжчно се живѣе,
и безъ обичъ сладка
радостъ не вирѣе...

И молитва кротка
да запѣи сѣрдцето,
та да литне горе
при Исусъ въ небето: —

Искамъ да запала
малкото кандило,
кацнало то сякашъ
като птиче мило;
нека свѣтлината
да изгрѣй въ сѣрдцата!

Недѣлчо Тинчевъ

Май

Грѣятъ слънчеви простори
надъ гори, поля, рѣки,
Зеленѣятъ се ливади,
ручей бистъръ пѣй, шуми.

Вредъ природата ликува,
вредъ е радостъ, цвѣтъ, лѣчи,
пѣсенъ волна се дочува
отъ безброй, безброй пѣвци...

А. Самодивск

нощи! Наблизо се чува тихата
пѣсенъ на рѣката. Гората е
заспала. Ей тамъ, задъ свѣт-
лината на огъня, като че ли
бродятъ горски духове. А задъ
тѣхъ кой знае, колко закопани
пари играятъ...

Когато дѣдо Димо се върна
при насъ, огънятъ бѣше поза-
гасналъ. Старецътъ посегна да
го разпали, но Пешо го спрѣ:

— Недей, дѣдо! Тѣй, въ тъм-
ното, е по хубаво. Може да ви-
димъ другитѣ огънове.

— А-а, вие за паритѣ ли?
Приказки сѣ то, момчета!

— Какъ приказки? Нѣма ли
въ земята заровено имане?

— Може да има, ала никой
не го знае точно кѣде е.

— Че нали срещу Гьоргов-
денъ то играе?

— Тѣй думатъ, ама право да
ви кажа, не съмъ виждалъ.

— Пъкъ ние мислѣхме, че
ти много знаешъ! Тѣй разпра-
вятъ въ село.

— Ехъ, зная, зная туй, което
съмъ чулъ отъ други. Виждъ,
мѣстата всичкитѣ ги зная.

— Кои мѣста?

— Дето казватъ, че имало
заровени пари.

— Защо не ни разкажешъ
за тѣхъ?

— Да ви разкажа пъкъ. За-
що да не ви разкажа?

Дѣдо Димо напълни орѣхо-
вата си люлчица сѣ тютюнъ,
и едно вжъгленче отгоре и

запали.

— Ей тукъ, наблизо е мал-
ка пощера. Заете ли азъ тѣй.

Та ето, въ нея имало скрито три
товара злато. Затворено било
задъ тежка каменна врата, коя-
то се отваряла само срещу
Гьорговденъ. Презъ нея се
виждало купъ злато, което грѣе
като огънь. До него се слизало
по деветъ стѣпала. Лошото е,
че зомъ човѣкъ стѣпи на де-
ветото стѣпало, вратата се за-
тваря сама, за да се отвори
чакъ на другата година. А до-
тогава, койго влѣзе при злато-
то, умира. Затова, никой не
може да го вземе. Земята не
го дава...

— Очарьтъ замѣлча. Тогава
Илийката пошепна:

— Абуковата грамада, дѣдо?

— И тя е тѣдева. Разправятъ,
че подъ нея имало закопано
имане. Търсили сѣ го много
хора. Опитатъ се веднажъ и
азъ да копая, ала се оставихъ,
защото болестъ налегна ста-
дото ми. Самия мене нѣкой ме
душеше на сѣнь. Заради па-
ритѣ трѣбва да бѣше...

Прокълнати пари сѣ тѣ. Оставете
ги и не мислете никога за
тѣхъ!..

Пешо се поразмърда, при-
ближи до изгасналия огънь и
нѣкакъ наръстително попита:

— Дѣдо, ами онова, за ка-
мѣка, вѣрно ли е?

— Кое?

— За голѣмия камѣкъ. Каз-
ватъ, че срещу Гьорговденъ
подъ него се чували хора да
плачатъ.

— Хе, виждъ, за камѣка вси-
ко трѣбва да е вѣрно, — до-

даде дѣдо Димо. То се слу-
чило преди много години. То-
гава имало едно много бедно
и добро сираче. Ей такова, ка-
то Илийката. Нѣмало си нийде
никого и затова станало сираче
на единъ богатъ селянинъ. Па-
сѣло овцитѣ му само за хлѣба.
Ей тукъ наблизо сѣ развали-
нитѣ отъ кошарата. Мжчно би-
ло на момчето, че пасѣло овци,
а за Гьорговденъ не можело
да си заколи курбанъ. Една
година добъръ овчаръ друго-
селецъ му подарилъ хубаво
агънце. Мсметото се зарадвало,
обрекло агънцето на сѣвети
Георгия, вързало на шията му
червена връчица и го пусти-
ло между агънцата на чор-
биджията си. Дошелъ празд-

никътъ. Слѣзло сирачето въ
селото да се поприготви. Ко-
гато се върнало на кошарата,
не намѣрило агънцето си. Чор-
биджията му казалъ, че вълкъ
го отвлѣкълъ. Натѣжило се
момчето и горко заплакало. А
презъ това време чорбиджията,
който открадналъ агнето, се
веселѣлъ край рѣката сѣ свои
приятели. Тѣ опеки и ядѣли
сирашкото гьорговско агне Но,
станало чудо. Откъртилъ се
отъ близката скала камѣкъ,
голѣмъ колкото кѣща, и ги за-
трупалъ. Останала незатрупана
само агнешката главичка, отъ
която висѣла червената връ-
чица... Оттогава и до днесъ,
презъ всѣка гьорговска нощъ,
подъ камѣка се чуватъ пи-

сѣтитъ на онѣя, които ограбили
бедното сираче.

— Агто?

— Разни работи се чували
и за него. Разправятъ, че на-
мѣрило голѣмо имане на мѣ-
стото, отдето паднала ска-
лата и се заселило далечъ отъ
тука. Оставило име на цѣло
село — Сираково... Хайде,
елате сега въ колибата да
спите, че утре рано ще ви го-
ста сѣ топла попара.

Легнахме върху сухото сѣно,
и скоро другаритѣ ми захър-
кахъ. Азъ дълго не заспахъ.
Все ми се струваше, че чувамъ
нѣкакви писъци. Огъ време на
време виждахъ ей тамъ, срѣдъ
гората, да играятъ синкави
пламъчета. Азъ настрѣвахъ и
затваряхъ очи. Може би, тѣй
съмъ дрѣмвалъ по малко. Усѣ-
тихъ по едно време, че дѣдо
Димо стана и отвори хъ очи.
Той разбра, че съмъ буденъ и
каза:

— Ти, какво, май не спишъ,
а? Хайде, ставай да издоимъ
овцетѣ! Зорницата се дигна ви-
соко надъ гората. Скоро ще
съмне.

Азъ подкарвахъ сѣнливитѣ
овце къмъ вратничката, а ста-
рецьтъ ги доеше и ги милваше
като деца. Когато накладе
огънь, за да подвари млѣкото,
попитахъ:

— Дѣдо, ама ти чулъ ли си
ги нѣкога?

— Кои да съмъ чулъ?

— Онѣзи подъ камѣка, дето
изяли сирашкото агънце.

— А, ти пакъ за тѣхъ
казки сѣ това, синко, приказки
Гьорговски приказки.

— Значи, не е вѣрно ту-
дето го разказа?

— Знамъ ли? И никой
знае. Ей тѣй, разказва се, пѣ-
дали е вѣрно... Ха събу-
сега момчетата! Попарата е
това.

Налапахме се сѣ горещо
пара, научихме росни
кови и глогови клонки,
пани сѣ цвѣтъ, и трѣ-
къмъ село.

На изтокъ небето се
и скоро слънцето щѣ
се усмихне.

Отиваше си гьор-
нощъ.

Чичо

ДРУГАРЧЕ

Агънца

Пъстри, черни, бѣли
агънца заблѣли:
палави, игриви,
съсь очички живи.

Събиратъ се горкички,
скачатъ, тичатъ всички,
потупватъ съ крачета,
звънятъ съ звънчета.

Съ гласета звънливи,
макаръ и сънливи,
търсятъ майка мила,
що сладко ги й кърмила.

Щомъ Слънчо залѣзе,
отъ хълмъ овчаръ слѣзе,
агънцата заблѣха,
звънчета пакъ запѣха.

Йорданъ Цвѣтковъ,
уч. отъ IV отд.,
с. Добриня, Провадийско.

Морскитѣ вълни

Обичамъ шепота и плѣска
на морскитѣ вълни пѣнливи.
Обичамъ бурята и блѣска
на синитѣ води игриви.

Обичамъ пѣсенъта заглѣхнала
въ безбрѣжна, тиха ширь,
да слушамъ на брѣга замлѣкнала
гласътъ на другий миръ.

Да слушамъ думитѣ и тайнитѣ
на тихия зефиръ полѣхналъ
и приказчицитѣ, безкрайнитѣ
на вѣтъра, едва заглѣхналъ.

Евгения Поборникова.

Дунавътъ въ окови

Хвърлямъ погледъ по Дунава. Той представлява тѣжна гледка. Палавитѣ му води сж въ пленъ. Надъ тѣхъ царува мощниятъ мразъ. Снѣгътъ и вѣтроветѣ сж въ разгара на лудоритѣ си. Бѣли луди пеперуди се откъсватъ отъ небето и падатъ, падатъ леко. Натрупватъ се на цѣли купове, като сребро. А отдолу водата се блѣска въ леда, мѣчи се да го разбие, за да се освободи отъ тежкитѣ окови.

Въ и надъ водата нѣма почти никакви признаци, нито следи отъ кипещия лѣтенъ животъ. Параходитѣ сж спрѣли отдавна движението си. Не се чуватъ безгрижнитѣ волни чурливания на птичкитѣ. Кѣде сж тѣ? Да, отлитнаха далече на югъ!

Нѣма и рибари край брѣга. Той е пустъ. Черни врани гратъ злобещо. Накацали по голитѣ клони на дърветата, сгушени, тѣ приличатъ на самотни гнѣзда. Нейде далечъ едва личатъ мъгливитѣ очертания на тополи. Тѣ тънатъ въ мъгла и отдалече се виждатъ като снопи сухи прѣчки.

Отсрѣща се очертава гористиятъ ромънски брѣгъ. Той е забуленъ въ мъгла и е неясенъ като всички далечни предмети. Всичко се смѣлчало, обгърнато въ влажната мъгла.

Но, колкото и да е тѣжна гледката, отъ нея се излъчва величие!

Ние, русенцитѣ, съ нетърпение очакваме кичестата пролѣтъ, за да се наслаждаваме пакъ съ опиянение на красивия дунавски кѣтъ край гр. Русе! Той е гордостъ за насъ.

Йорданка Д. Гърдева,
уч. отъ II б кл., у-ще „Бр. Миладинови“,
гр. Русе.

Надежда

Днесъ азъ съ нетърпение очаквамъ да дойде татко, който цѣли 80 дни е отсъствувалъ отъ дома. Нѣколко пѣти ходихъ на пристанището, и тамъ директорътъ на параконната агенция ми каза, че щѣли да си дойдатъ вечерта или утре сутринта. Татко работи въ парахода „Варна“. Много се радвахъ, че скоро ще го видя. Мама започна да точи баница. Печката весело бумтѣше. Азъ се въртѣхъ около нея и много се радвахъ. Но за какво? Вѣроятно за подарѣцитѣ, които татко ще донесе. Цѣлиятъ следобѣдъ бѣхъ съ надежда, че ей сега вратата ще се отвори, и татко ще влѣзе. Но вечерта дойде, а татко още го нѣмаше. Ние го почакахме и си легнахме съ надежда, че той ще си дойде сутринта. Въ леглото се замислихъ за него. Какво ли прави сега? Кѣде ли се намира? Какъ е прекаралъ празникитѣ? Бедниятъ татко!.. Както съмъ мислилъ, ненадейно съмъ заспалъ. Сънувамъ, че татко си е дошълъ, прегърналъ ме е и сладко ме цѣлува по лѣвата буза. Азъ скришомъ видѣхъ, какъ той отъ сърдце се радваше и се смѣеше. Посрѣднощъ се събудихъ. Вслушахъ се. Всичко бѣ тихо. Казахъ самъ на себе си: „Нѣма го още сладкия ми татко, кѣде ли е?“

И пакъ се помѣчихъ да заспя съ надеждата, че скоро ще го видя.

Илия Димитровъ Илиевъ,
уч. II в. кл. при II прог. „В. Априловъ“,
Варна.

Наводнение

Завалѣ слабъ дѣждъ. Скоро той се усили, и улчинитѣ трапчинки се изпѣлниха съ вода. Кѣмъ полунощъ нивото на малката Провадийска рѣка се повиши много. Всички спѣха. Изъ улицитѣ нѣмаше никаква глѣчка. Надъ града се понесе страшното бучене на рѣката.

Разтреперана отъ страхъ, азъ събудихъ мама, която бѣше заспала. Станавме и погледнахме изъ прозореца. Водата бѣше излѣзла изъ коритото на рѣката и се блѣскаше въ близкия мостъ. Всички граждани, съседни на рѣката, чува бученето ѝ. Събудиха се и започнаха да се трупатъ около нея. Малко следъ това, сирената на електрическата централа започна да издава тревожни звуци. Пожарната кола вече кръстосваше изъ улицитѣ, като будѣше гражданитѣ и ги предупреждаваше, че има опасностъ отъ наводнение. Разбуди се цѣлиятъ градъ. Времето течеше въ голѣма тревога. Страхувахме се, че водата ще залѣе града.

Но, коритото на рѣката бѣше добре оправено, и водата изтичаше бързо. На разсъмване премина опасността отъ голѣмо наводнение. Всички се успокоихме, ала продължаваме да разговаряме за страхотната нощъ на случка.

Матилда Конфино,
IV отд., гр. Провадия.

Проклето пиянство

Бѣше люта зима. Дълбокъ снѣгъ покриваше земята навредъ. Чичо Славе бѣше излѣзълъ рано сутринта, а за обѣдъ не се върна вкъщи. Цѣлъ день бѣше прекаралъ изъ кръчмитѣ. Привечерь го видѣхъ, че излизаше пиянъ отъ една кръчма. Бѣше се напилъ здравата, та се клатушкаше ту на една, ту на друга страна. Насъбрахме се купъ деца и тръгнахме следъ него. Пѣхъ му за вжщи водѣше презъ една тѣсна пѣтека край единъ доста дълбокъ изворъ. Той едва се държеше на краката си.

— Ще паднешъ, чичо Славе, ще паднешъ! — го предупреждавахме ние.

— Т-о н-е-е в-а-ш-а р-р-а-б-о-т-а... — ни отговаряше той провлѣчено, като че лизикътъ му се залепваше въ устата.

И ето, така, както си вървѣше, току се камбурна въ извора. Надъ водата стърчеше само една глава, до която плаваше и една шапка, които бѣха на чичо Славе. Изплашени, ние завикахме за помощъ. Други, по куражливи, се опитаха да го спасятъ, като го държаха за ржцетѣ. Но нашитѣ сили не бѣха достатъчни, затова едни отъ насъ се втурнаха къмъ кжщитѣ, за да повикатъ нѣкого за помощъ — да го измъкнатъ отъ водата. Следъ малко се зададе единъ човѣкъ, който бързо крачеше къмъ давящиятъ се. Чичо Славе бѣше спасенъ. Но, нали не бѣше изтрзѣнъ, нѣколко крачки по-нататкъ се струпали въ една прѣспа снѣгъ. Възрастни хора го вдигнаха и заведоха у дома му. А ние вървѣхме следъ пияния и се смѣехме.

На другия день научихме, че чичо Славе се разболѣлъ.

Еленка Ил. Иванова, уч. отъ IV. отд.,
с. Рѣка—Девня, Варненско.

Нашето село

Селото ни се именува Войводино. Старото му име е Пашантъ. Наричали го така, защото е било цѣлиятъ на Еитъ паша. Още преди освобождението, между турцитѣ е имало български семейства. Жестокитѣ крѣджали ги принудили да избѣгатъ въ Бесарабия. Селото ни останало само съ турско население, около 40 семейства.

Преди освобождението, идватъ отъ Бесарабия 7 български семейства. Следъ тѣхъ идватъ още 5 семейства отъ Карнобатъ, Сливенъ и Ямболъ. Следъ освобождението, селото бива самостоятелна община. Не следъ дълго време влиза въ състава на Николаевска, а по-късно въ Новградецка община. Отъ 1920 до 1934 год. било самостоятелна община. Презъ това време въ селото ни сж направени общински домъ и водопроводъ и е започната да се строи църква. Отъ 1937 год. наново се отдѣли общината ни. Презъ 1938 год. се довърши построяката на църквата и се построи

ново, хубаво училище. Въ селото си имаме читалище и кооперация. Въ читалището е поставено радиото, кждето се събираме да слушаме приказки и музика. Имаме две училища. Въ едното сж ученицитѣ отъ първоначалното училище съ четири отдѣления, а въ другото — прогимназията съ два класа. Въ селото ни има и турско училище съ двама учители. Почвата въ землището ни е черноземъ и много плодородна. Имаме доста свободна неработена площъ, кждето отъ ранна пролѣтъ до късна есенъ пасатъ стадата отъ едъръ и дребенъ добитѣкъ.

Главниятъ поминѣкъ на населението е земедѣлие и скотовѣдство. Селото ни е отдалечено 37 клм. отъ околиския центъръ — гр. Варна. Най-близката гара до селото ни е Вълчидолъ, на 5 клм. отъ насъ.

Събрали и написали:

Денко Станчевъ, Славчо Ивановъ, Милко Димитровъ, Петко Стоевъ и Славка Жекова — ученици отъ IV отд., с. Войводино.

ВЕЛИКДЕНЬ

Великденъ е. Събудятъ ме леки стѣпки изъ стаята. Поглеждамъ съ полуотворени очи и виждамъ мама. Тя ни приготвя козунакъ и яйца, за да ни ги постави до главитѣ. Веднага затварямъ очи и се сърдя мислено на мама, че не е станала по-рано, та да не я устѣя. После разбирамъ, че азъ съмъ виновна, защото съмъ се събудила много рано. Съ крайчеца на едното око, наблюдавамъ, какво върши мама.

Тя слага въ две снѣжнобѣли салфетки по едно парче отъ най-хубавия козунакъ и по едно червено яйце, овива ги и ги слага до главитѣ ни. Азъ не мога да се стѣрпя и извиквамъ:

— Христосъ възкресе, мамо! Тя отговаря на поздрава ми съ цѣлувка, като прибавя:

— Ти, сигурно си видѣла всичко! Много рано се събуди тази сутринъ.

Азъ се засмивамъ, вземамъ отъ салфетката яйцето и се чукамъ. Моето яйце излѣзе борецъ. Събудямъ бърже братчето си и се чукамъ съ него. Този пѣтъ моето яйце се строши.

Ставаме, обличаме новитѣ си дрехи, закусваме и отиваме у баба, за да ѝ занесемъ козу-

накъ. Тя ни посрѣща съ радостъ и просълзени очи. Цѣлува ни нѣжно, дава ни яйца и козунакъ и слага въ ржцетѣ ни по двадесетъ лева. Бедната баба! Тя нѣма много пари и пакъ гледа да ни зарадва! Всѣка година, когато татко бѣше живъ, на този свѣтълъ день сме ѝ носили козунаци. Тя се радва, че и тази година, когато татко не е вече между насъ, не сме я забравили, въпрѣки скръбта си...

Баба се облѣче и дойде съ насъ. Изъ улицитѣ има голѣмо движение. Всички сж съ свѣтнали лица, защото Христосъ е възкрѣсналъ.

А на мене празникътъ на-а-ава и радостъ, и тѣжа...

Лена Л. Ганева,
II кл. при XII прогимназия,
София.

КАКВО ЛИ Е ПЪТЪТЪ...

Великата нощъ

Надъ земата се навеси черна нощъ. Отъ морето се дигнаха влажни мъгли. Малки капки отъ тѣхъ полепваха по листата на дърветата и дрехите на хората, като че ли сълзитѣ на тѣзи, които плакаха за мжкитѣ на разпѣтия Христосъ...

— Ей, единнадесетъ часа, града се разнесе камбаненъ.

— Бамъ, бимъ, бимъ,

нѣше християнитѣ на молитва. Отъ всички на града се стичаше въ храма живъ потокъ отъ богомолци, много отъ останала въ църковния

Започна службата. Хла-рецъ подухваше и мѣ-гаше. Електрическитѣ

уличнитѣ стълбове

като голѣми слѣнца,

мълчатъ. Ето, търже-

амбаненъ звѣнъ про-

тичина и възвести Хри-

възкресение. Забиха

дъ друга и другитѣ

засвириха сиренитѣ на

тѣхъ, и се разнесоха то-

тѣржежи. Всички се

— Христосъ възкресе!

— Наистина, възкресе!

Азъ съмъ се притиснала до родителитѣ си, а очитѣ ми сълзаха отъ радостъ. Сърдето ми весело тупка. Колко хубаво е въ такива дни човѣкъ да е при татко и мама! Не съмъ ги виждала цѣлъ месецъ, защото сж учители по селата. Сега сж тукъ, при мене. Азъ се притискамъ до тѣхъ, а тѣ горещо ме цѣлуватъ...

Картината наоколо е много мила. Всички държатъ запалени свѣщици, които трепкатъ въ нощта и изглеждатъ като паднали небесни звездички. Морето отъ хора се раздвижи, а заедно съ него и запаленитѣ свѣщици.

— Христосъ възкресе! — се чуваше навсѣкѣде.

Хората се поздравяваха съ голѣмия празникъ.

Великденъ! Да донесе радостъ и свобода на поробенитѣ! Да донесе миръ на свѣта!

Гинка Д. Русанова,
II а кл. при у-ще „Д. Симеонъ“,
въ гр. Варна.

Пращайте ни
съчинения!

Задачи и кръстословици

ЗАДАЧА 18.

А Е А Л Н А Е Ф

Образувайте от горните букви две думи, които да се четат еднакво на право и обратно!

ЗАДАЧА 19.

ОБРАЗУВАЙТЕ ИЗРЕЧЕНИЕ ОТ СЛЕДНИТЕ СРИЧКИ: тъ, отъ, вест, че, око, на, вар, ва, лий, да, уче, ска, сноп, никъ, е, ненс, из, про, ние, ни, дий, ци, и ска.

ЗАДАЧА 20.

	1	2	3	4
1	О	В	З	Л
2	А	Е	Н	И
3	С	К	А	М
4	П	Р	О	Д

ОТВЕСНО И ВОДОРАВНО: 1. дреха. 2. име на човекъ, 3. дивечъ, 4. име на човекъ.

ЗАДАЧА 21.

Махнете първата буква на български градъ въ Югославия и ще получите старо оржие!

ЗАДАЧА 22.

Махнете последната буква на единъ български градъ въ Гърция и ще получите български инструментъ за свирене!

Задача 23

Славчо Киневъ

Гатанки:

- 1) Работи безъ почивка. Спре ли, не тръгва. Що е то?
- 2) Червена лилица въ тъмна тъмница. Насамъ-натамъ тича, презъ прага наднича. Веднажъ ме ухапа, а раната пуста, навъки остана.
- 3) Имамъ двама братя: единиятъ се съблича и другия облича. Познайте ги?
- 4) Отъ далече отъ балкана, търколи се търколи, черна рошава мецана и срѣдъ селото се сви.

Вредомъ хората измръха, нигде глъчка, нигде шумъ. Тази гатанка е лека само трѣбва малко умъ.

СЪОБЩЕНИЯ

Въпрѣки предупрежденията ни, нѣкои малки читатели не разбраха, че не бива да преписватъ отъ списания и вѣстници чужди съчинения и да ги изпращатъ като свои. Тѣзи опити да бждемъ измамени ни правятъ много лошо впечатление. Ученицитъ, за които говоримъ, забравятъ, че и ние четемъ всички детски вѣстници и списания и лесно можемъ да откриемъ измамнитъ. Тѣзи, които правятъ опити да бждатъ измамници, не се ли срамуватъ да КРАДЯТъ чуждото и да се хвалатъ съ него? Следъ това предупреждение, ние вече ще съобщаваме имената имъ въ „Снопче“, за да ги засрамваме!

А за да не ни се създава излишна работа, за последенъ пътъ повтаряме следното:

1. Искане съчинения, които сж писани въ училище, зададени въ часоветъ по български езикъ.
2. Ще разглеждаме и съчинения, писани вжщи за „Снопче“, но съ знанието на учителя.
3. Всички съчинения, които ни се изпращатъ, трѣбва да носятъ подписъ на учителъ, за-

щото иначе ще ги унищожаваме, безъ да ги четемъ.

4. Молимъ г. г. учителитъ да подписватъ само съчинения, за които сж напълно сигурни, че не сж заети. Това тѣ лесно могатъ да установятъ подъ честната дума на ученицитъ, защото... когато устата се опитатъ да лъжатъ, очитъ казватъ истината.

5. Съ радостъ помѣстваме всичко хубаво, което се отнася до живота на училищата и дружествата.

Отъ ученицитъ, на които бѣхме подарили билети отъ писателската лотария, печели 1 книга само Андрей Дуковъ, с. Новградецъ. Когато получимъ книгата, ще му я изпратимъ.

Въ идния брой, който ще бжде последенъ за тази година, ще съобщимъ имената на всички наградени за съчинения или задачи и ще имъ изпратимъ наградитъ.

Прочитайте цѣлия вестникъ, помолете и родителитъ си да го прочетатъ, следъ което го запазете, за да го прочетете и другъ пътъ.

Последниятъ брой ще излезе къмъ 15 май.

ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА

Каучукътъ, отъ който се правятъ галоши, гуми за авто мобили и др. се добива отъ сока на нѣкои дървета. Нарѣзва се кората на дърветата, безъ тѣ да се отсичатъ, и се събира сокътъ, който изтича. После този сокъ се обработва. Сега вече освенъ този каучукъ, който се нарича естественъ, ученитъ сж успѣли да добиятъ и изкуственъ.

Всички знаете, че освенъ хубавата и скъпа коприна, която се точи отъ копринената буба, хората вече добиватъ и ИЗКУСТВЕНА коприна, която е много по-евтина. Тя се прави отъ памукъ и дърво.

Вие давате за „Снопче“ само по 1 левъ. Купувате си прочитни книжки по 2—3 лева, а съ 10—15 лева може да купите доста голѣмичка книжка. За всичко това трѣбва да благодарите на нѣмеца Иванъ Гутенбергъ, който изнамери книгочечатането. И добре, че се стили човѣкътъ, защото, ако остане на ржка да напишемъ 9000 броя отъ малчото „Снопче“, ще има много да чакате, докато го получите всички... А знаете ли, коя е най-скъпата книга на свѣта? Това е библията, която Гутенбергъ прѣвъ отпечаталъ. Тя днесъ е такава рѣдкостъ, че е оценена на 40 милиона лева.

Преди много хиляди години по земята живѣли грамадни животни, които сега не се срѣщатъ. Едно отъ тѣхъ е МАМУТЪТъ. Въ Германия е изкопана глава на мамутъ, която тежи 500 килограма!

Първиятъ влакъ е построенъ отъ англичанина ГЕОРГЪ СТЕФАНСОНЪ (или както англичанитъ казватъ СТИФЪНСОНЪ), въ 1825 година (само преди 124 години) между градоветъ Стоктонъ и Дарлингтонъ. И като си помисли човѣкътъ, че Стефансонъ отначало е билъ овчарче!...

По онова време (въ 1824 г.) въ България за прѣвъ пътъ се появили рибниятъ букваръ на Петъръ Беронъ.

ПРОСТО ДА НЕ ВЪРВА ЧОВѣКЪ, че черупката на кокошето яйце е толкова яка! Яко изъ една малка дупчица се изтегли вътрешността на яйцето, а черупката се закрепилъ правилно на единия връхъ, на другия ъ връхъ можемъ да поставимъ до 30 кгр. тежестъ, безъ да се счуни черупката.

ЕДИНЪ УЧЕНЪ ПРЕБРОИЛЪ, че стариятъ БУКЪ има около 120 хиляди листа, а старъ БОРЪ — около 30 милиона!

Изъ живота на училищата.

Д-ВО МЛАДЕЖКИ ЧЕРВЕНЪ КРЪСТЪ при II Срѣдищна прогимназия въ гр. Варна е уредило томбола за членоветъ си съ предмети, събрани отъ самитъ членове. Томболата се е посрещнала съ голѣмъ интересъ отъ ученицитъ. Сжщото дружество е получило подарѣци отъ Американския червенъ кръстъ, които е раздало на членоветъ си. Сега готви пиеска, която ще изнесе наскоро.

Откриване седмицата на книгата.

Отъ 14 до 20 априлъ, т. г., въ цѣлата страна бѣ уредена седмица на българската книга. Нашето училище взе живо участие въ тази седмица и прояви почитъ и интересъ къмъ българската книга, като уреди заедно съ гимназитъ утро въ Варненския народенъ театъръ. Ние представихме пиеската „Къмъ просвѣта“, написана отъ г-жа Минка Савова, учителка при училището ни.

Пиеската будѣше живъ интересъ и изтрѣгваше възторгъ и сълзи у зрителитъ чрезъ хубавото си съдържание, което представи дългия и трѣнливъ пътъ на българската просвѣта презъ вѣковетъ. Играта на съученицитъ ми бѣше много мила и хубава. Тя ни понесе къмъ далечното и тжжно минало на народа ни и ни върна къмъ възхода на българската просвѣта днесъ. Картинитъ ни представиха най-величавитъ моменти отъ историята на нашата просвѣта. Тѣ трогваха всички, които гледаха и се възхищаваха. Тѣ събудиха чувство на гордостъ, окриленостъ и смѣлостъ — чувства, които трѣбва да се подхранватъ у младитъ българчета, за да следватъ пътя на просвѣтата.

Стефанка Кунева, III а кл. при у-ще „Ст. Караджа“, Варна

На паша

Нашето село

Нашето село се намира на северъ отъ Варна, близо до ромънобългарската граница. То се нарича Овнецъ, защото нѣкога въ него живѣлъ голѣмъ борецъ, който за награда получилъ единъ бѣлъ овенъ. Разположено е на двата брѣга на единъ долъ, презъ който протича малка рѣчица. Въ джковно време тя приижда и прави голѣми пакости на градинаритъ. Лѣте играемъ край нея, а зиме се пързеляме по леда ѝ.

Селото ни е малко и има около 85 кжщи съ 425 души чисто българско население. Край него има хубави гори и пасища. Въ близката гора, наречена „Късморлюкъ“, е изворътъ на всички селски чешми. Волата е доведена до село съ тръби и е много студена, хубава и чиста.

Жителитъ на нашето село се занимаватъ главно съ земедѣ-

лие и скотовѣдство. Имамъ мандра.

Най-голѣмото и най-красното здание въ селото е училището ни. То носи името „В. Силъ Левски“ и се състои отъ две класни стаи, салонъ и келария. Въ всѣка класна стая учатъ по две слѣти отдѣлни. Имамъ си читалище и хубаво радио.

Селото ни е най-хубаво презъ пролѣтта. Тогава сладкопнитъ птички по цѣли дни ноци ни веселятъ съ чурлуканята си.

Азъ много обичамъ моето родно село, защото въ негъ съмъ се родила и израстналъ. Познавамъ и най-малкото ми мѣстце, съ което съмъ игралъ. При раздѣла съ него, мѣсавя сърдцето ми.

Кждето и да отида, все тебъ ще мисля, о, мое хубаво родно село.

Райна Николова Янкова, IV отд., с. Овнецъ, Варненска

Нашата рѣка

Чудно хубава е нашата рѣка Камчия!

Като сребрени коланъ тя опасва селото. Като красивия Лонгозъ. Нейниятъ изворъ е далечъ изъ Балкана. Тя си тече тихо и спокойно, а разлистени вѣковни дървета на Лонгоза кротко надничатъ и потапятъ чела въ бистритъ ѝ води. Още по добъръ видъ добива рѣката навечеръ, когато слънцето е на залѣзъ, и лжнитъ изпращатъ последенъ поздравъ на хладнитъ ѝ води и кжпнатъ въ пурпурното ѝ сияние. Голѣмо благо е тя за селянитъ, особено лѣте, когато едритъ селяци минаватъ кр тихитъ ѝ води, водейки лиси биволи, впрегнати въ здри дървени коли пълни съ едри снопи. Тѣ отпргатъ на рѣката биволитъ си и ги напояватъ съ хладна, бистра вода.

Навредъ презъ лѣтнитъ дни, Камчия се оглушава отъ кръсъка на децата, които се разхлаждатъ въ бистрата вода. Но най-голѣма радостъ за децата носи Камчия зиме, когато дхне студениятъ вѣтъръ и скове водитъ ѝ ледъ. Тогава деца отъ всички краища на селото идватъ шейни и се пързелятъ отъ суринъ до вечеръ. Това повтаря всѣки день, докато полхне топлиятъ вѣтъръ, стопи дебелитъ ледове. Сега тя е зловеща и сърдита. Бѣ грозно, пѣни се, като че ли се гнѣви на всичко, що ѝ се ява. Грамадни жълти вълни се издигатъ, бѣгатъ едъ следъ друга, блъскатъ се въ брѣговетъ и се разбиватъ въ хиляди капчици. Мжнитъ ѝ води влчатъ грамадни блокове ледъ и вѣковни дървета, блъскатъ ги отъ брѣгъ на брѣгъ, докато ги изхвърлятъ нвжде.

Въ това време селянитъ сж въ ужасъ. Боятъ се отъ водитъ ѝ, които правятъ голѣми опустошения на посѣвнитъ имъ.

Но, предъ добринитъ ѝ това е нищо.

Маринъ Христовъ, уч. отъ III с. Джбравино—Провадийско

Дългътъ

Малкото селце се гушеше подъ дебелия снѣжна покривка. То изглеждаше безлюдно, и само синиятъ тънъкъ димецъ, що се издигаше изъ куминитъ на спретнатитъ му кжшурки, напомняше за животъ. Тихо и бързо си отиваше денътъ. Скоро нощта клюмна като моренъ пжтникъ надъ селото. Настѣпи мракъ. Само рохкавата снѣжна покривка, що завиваше вжоченясалата снега на земята, се бѣлѣеше. Задуха силенъ вѣтъръ, който лудуваше въ пуститъ улици, свирѣше въ куминитъ и тракаше съ ледени прѣсти по стѣклата. Небето се покри съ черни, буреносни облаци. Селото се спотане и затрепера.

Само отъ една малка кжщурка идѣше сѣвѣлина. Тукъ живѣеше селскиятъ лѣкаръ.

Въ неговия домъ царуваше мъртва тишина. Съ измжчено и отчаяно лице, съ смъртна скръбъ въ очитъ, лѣкарътъ седѣше безпомощенъ до леглото на болното си дете. А то бѣше много болно. Постоянно се мѣташе въ леглото, бълнуваше и хрипливо дишаше.

— Татко, татко! — едѣа чуто прошепна детето. Милко е много болно. Милко ще умре ли, татко? Той не иска да умре! — стѣнѣше малкото и безпомощно протѣгаше ржчици.

Бащата поемаше тия горещи ржце, обливахе ги въ сълзи и тихо шепнѣше:

— Не, гължбе, Милко ще оздравѣе. Татко ще пропжди лошата болестъ.

Но, дифтеритътъ отиваше къмъ лошъ край. Лѣкарътъ бѣше взелъ всички мѣрки, ала пакъ се страхуваше за детето си. Понѣкога, той дори губѣше надежда...

Около полунощъ нѣкой бързо започна да чука и вика на вратата. Лѣкарътъ се показа измжченъ, прегърбенъ и грохналъ подъ тежестта на голѣмата си скръбъ.

— Кой вика? Кой си ти по това време? — попита той.

— Стефанъ, Стефанъ, азъ съмъ Стефанъ, бакалинътъ отъ съседното село, докторе! Синътъ ми умира, докторе! Главастъ му се схванъ, задушава се, посинѣ, Помогни ми, докторе! Бързай.

— Какъ да ти помогна, добрий човѣче? И моето дете е предъ смъртъта. На кого да го оставя?

— То ще оздравѣе, докторе! Но детето ми, моето дете не може безъ тебе. Ти не знаешъ, какво е... лошо! Не се бави! Качвай се въ шейната!...

Тежка борба разкжсваше

душата на лѣкаря. Силната бащинска обичъ и страхътъ за живота на единственото му дете се борѣха съ лѣкарския дългъ да запази чуждото като свое. Дългътъ и гласътъ на съвестта победиха.

— Да вървимъ! — отсѣче изведнажъ той и, като сложи последна цѣлувка върху бледото лице на болното си дете, седна въ шейната и тръгна да служи на дълга...

— Опастността мина. Синътъ ви е спасенъ и скоро ще бжде на крака. Сега вече нямате нужда отъ мене, — каза лѣкарътъ и стана отъ сандѣчето, върху което седѣше презъ всичкото време, загледа въ болното, за да следи болестта. Той помилва бащински кждритъ на спасеното чуждо дете и си тръгна.

Денътъ хвърли първи зари

на небосвода. Наоколо е тихо и пусто. Само шейната лети по замръзналия пътъ. Селянитъ шибѣ конетъ, а лѣкарътъ е обренилъ глава между ржцетъ си и мисли. Какво ли е станало у тѣхъ? Дали детето му е още живо, или е издхнало, съ последенъ погледъ, търсещъ помощъ отъ бащи си? Дълбока скръбъ кжсаше сърдцето на този човѣкъ. Сълзи обливаха лицето му.

— Стой!... Пристигнахме, господине! — каза Стефанъ и спрѣ шейната.

Докторътъ скочи бързо и се втурна вжщи. На малкото крѣватче лежеше детето му Милко. То спѣше, а слаба румена бѣше залѣла бузнитъ му. Дишането му бѣше по-леко. По лицето му се изразяваше спокойствие. Кризата бѣ минала.

Лѣкарътъ падна на коленъ до крѣватчето и тихо поше — Благодаря Ти, Господи! Азъ изпълнихъ дългъ си. Ти не ме забрави.

А въ това време другъ баща легѣше съ шейната спасеното си дете и благовяше лѣкаря.

Отъ ясното небе се усѣше зимното слънце.

Диана Попова, уч. отъ III гр. Провадийско

Четете вашето „СНОПЧЕ“ и дайте го на родителитъ си, за да го четатъ.

ПЕЧАТНИЦА
Д. ТОДОРОВЪ
ВАРНА, ул. Единъ